

РЕШЕНИЕ

№ 1384

гр. Пловдив, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разглежда докладваното от Светлана Анг. Станева Въззивно гражданско дело № 20255300502454 по описа за 2025 година

Въззивното производство е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба, подадена от Х. С. К., ЕГН *****, чрез адв. Т. Ф., и частна жалба, депозирана от ***** чрез адв. Г. В.

С въззивната жалба Х. С. К. атакува решение №2190/07.05.2025 година, постановено по гражданско дело №18931/2024 година на Пловдивския районен съд, VIII граждански състав, с което е осъдена да заплати на ***** сумата от 2500 лева - част от обща претенция в размер на 42500 лева, представляваща обезщетение, имащо характер на неустойка по член 18.1 от сключения между страните трудов договор №2432/01.11.2018 година за следдипломно обучение на специалисти в системата на здравеопазването, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.11.2024 година до окончателното изплащане, както и направените разноски за производството по делото в размер на 500 лв., и са оставени без уважение направените от ответницата възражения за прекомерност на претендираната неустойка и за недействителност на клаузи от договора, на които ищецът основава претенциите си.

С въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт. Твърди се неправилна правна квалификация на иска, като се смесват в атакуваното решение облигационни и

трудови правоотношения. Твърди се, че с отговора на исковата молба е направено възражение за частична недействителност на клаузи от трудовия договор, в които е уговорена неустойката, но районният съд декларативно е приел, че е неоснователно, като липсват мотиви. Не са обсъдени доводите им за неоснователност на претенцията. Не са съобразени разпоредбите на член 206 и член 207 от Кодекса на труда за максималния размер на отговорността на работника. Липсват мотиви по отношение на евентуалното възражение за прекомерност на неустойките. Иска се отмяна на атакуваното решение и отхвърляне на иска, като се претендира и присъждане на разноски за двете инстанции.

В срока по член 263, алинея 1 от ГПК е постъпил писмен отговор, като се излагат подробни съображения, че въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да се потвърди. Претендира се и присъждане на разноски.

С постъпилата частна жалба ***** атакува определение №8357/27.06.2025 година, постановено гражданско дело №18931/2024 година по описа на Пловдивски районен съд, VIII граждански състав, с което е оставена без уважение подадената от ищеца молба за изменение на решение №2190/07.05.2025 година в частта му за разноските. Излагат се доводи за неправилност, тъй като определеният размер е в разрез с член 2, алинея 7 от Наредба №1/09.07.2004 година за възнагражденията за адвокатската работа. Иска се отмяна на определението, ведно със законните последици.

В законоустановения срок не е постъпил писмен отговор на частната жалба.

Пловдивският окръжен съд, въззивно гражданско отделение, V граждански състав, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка на основание чл.269 от ГПК се констатира, че решението е валидно - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела, и допустимо – съдът се е произнесъл по иск, с който е бил сезиран – по предмета на делото, правилно изведен въз основа на въведените от ищеца твърдения и заявления петитум, макар и при непрецизна правна квалификация – посочено е общо, че се касае за трудов спор. Налице са всички положителни и липсват отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на решението.

Въззивната проверка за правилност се извършва на решението само в обжалваната част и само на поддържаните основания. Настоящият състав при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни

материално-правни норми, които е длъжен да коригира и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящата инстанция, като съобрази доводите на страните, съгласно правилата на чл.235, ал. 2 вр. чл. 12 от ГПК, и предвид релевираните в жалбата въззивни основания, прие за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба от *****, като се иска постановяване на решение, с което ответницата да бъде осъдена да заплати сумата от 2500 лв. – част от обща претенция в размер на 42500 лв., представляваща обезщетение, имащо характера на неустойка по чл.18.1 от сключения между страните трудов договор №2432/01.11.2018 г. за следдипломно обучение на специалисти в системата на здравеопазването, ведно със законната лихва. Претендира разноски. Твърди, че на специализанта са осигурени условия за придобиване на специалност, като е поето задължение в едномесечен срок от придобиване на специалност да постъпи на работа в болничното заведение за срок от 4 години, в противен случай се дължи неустойка в размер на 48000 лв. Ответницата, след успешно полагане на държавен изпит, е придобила права по специалност и същите се признават от 01.01.2024 г. На 18.12.2023 г. депозирала заявление за преназначаване от лекар специализант на длъжност лекар специалист, считано от 01.01.2024 г., като е сключен трудов договор №3165/21.12.2023 г. По него ответницата работила малко повече от шест месеца. Претендира се неустойка за оставащия срок от 3 години, 5 месеца и 15 дни в размер на 42500 лв.

Ответницата Х. К. оспорва иска и моли да се отхвърли като неоснователен и недоказан. Твърди, че ищцовото дружество не е направило разходи за обучението и за него не е настъпила щета, тъй като всички разходи по обучението се поемат от Министерството на здравеопазването по силата на договор за финансиране на обучение за придобиване на специалност по проект „Специализация в здравеопазването“ и съответните анекси към него. Оспорват ищецът да е изправна страна по договора, тъй като поради оставане без акредитация за обучение на лекари специализанти обучението на К. е прекъснато и едва след подновяване на акредитацията на болницата ръководството на ***** е взело решение за удължаване периода на специализацията □ до 15.09.2023 г. Сключеният след придобиване на специалност трудов договор е безсрочен, а не за срок от 4 години. Прави възражение за частична недействителност на чл.18 вр. чл.17 от трудовия договор поради нарушаване на императивни правни норми и противоречие с добрите нрави, като излага съображения. При условията на евентуалност, ако се отхвърли възражението за недействителност на чл.18 от трудовия договор, възражава, че ищецът не е изправна страна по договора, като излага конкретни доводи. Отново при условията на евентуалност, в случай, че се приеме, че исковата претенция е основателна, прави възражение и за прекомерност на неустойката.

От състава на районния съд е прието, че между страните е сключен трудов договор №2432/01.11.2018 г., като ответницата е започнала работа по трудово правоотношение като лекар специализант по физикална и рехабилитационна медицина, считано от 01.11.2018 г., със срок на договора до датата на придобиване права на специалист, но не по – късно от една година от допускане на специализанта до държавен изпит. В чл.17 от договора страните се уговорили, че след края на обучението и успешно придобиване на специалност, специализантът се задължава в едномесечен срок да постъпи на работа в болничното заведение на длъжност лекар по придобитата специалност за срок от 4 години, а в чл.18 от договора – че при неизпълнение на това задължение специализантът дължи на ***** в размер на 48000 лв., а в чл.18.1 – ако специализантът напусне осигурената му работа преди изтичане на четиригодишния срок, дължи обезщетение, изчислено пропорционално на неизпълнената част от четиригодишния срок.

Прието е за установено, че К. е положила успешно държавен изпит за специалността Физикална и рехабилитационна медицина през декемврийската сесия на 2023 г., като преди това специализацията □ била удължена до 15.09.2023 г., а правата □ се признават от 01.01.2024 г.

На 18.12.2023 г. К. подала заявление за преназначаване на длъжност лекар специалист в ОФРМ, като със заповед №3164/21.12.2023 г. на Управителя на ищеца е прекратено трудовото правоотношение като специализант, а въз основа на трудов договор №3165/21.12.2023 г. е назначена на длъжност лекар, физ. рехаб. медицина в ОФРМ при ищеца, считано от 01.01.2024 г.

Със заявление №1489/16.04.2024 г. К. поискала трудовото правоотношение да се прекрати на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ, а ако не се приеме предложението, да се счита за тримесечно предизвестие. Трудовото правоотношение е прекратено със заповед №2336/17.07.2024 г., считано от същата дата, на основание чл.326, ал.1 КТ. В заповедта било посочено, че К. дължи обезщетение по чл.18.1 от предишния трудов договор в размер на 42500 лв., изчислена пропорционално на неизпълнената част от четиригодишния срок.

Така описаните факти са правилно установени. Пред въззивната инстанция не се събраха нови доказателства, не се навеждат и доводи за неправилно установени факти, като се възприе описаната фактическа обстановка.

Въз основа на нея съдът е приел, че възражението за недействителност на клаузите на чл. 18 и чл.18.1 от трудовия договор от 01.11.2018 г., направено от ответницата, е неоснователно, тъй като претенцията не е за заплащане на разходи, а за неустойка. Декларативно е обявено за неоснователно и възражението за прекомерност на неустойката, тъй като се претендира част от общия размер.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката, касаещо

правната квалификация. Дадената от съда е по чл.79, ал.1 от ЗЗД във връзка с чл.92 от ЗЗД и чл.357 от КТ. С оглед изнесените факти обаче трудовият договор (от 2018 г.) е бил за придобиване на по – висока квалификация. Ето защо прецизната правна квалификация на иска е по чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.92, ал.1 от ЗЗД вр. чл.234, ал.3, т.2 вр. т.1 КТ. Това обаче не води до промяна в правната квалификация.

Страните по договор за повишаване на квалификацията целят постигането на благоприятни за тях последици чрез повишаване на равнището, степента на знанията и уменията на работника или служителя в рамките на определена професия или специалност. Договорът има характер на трудов, но по отношение на въпросите, свързани с неговото изпълнение и последиците му, са приложими общите правила за договорите и изпълнението, респективно по отношение на отговорността за неизпълнението следва да се приложи гражданския закон.

Обучението за повишаването на квалификацията се осъществява извън рамките на обичайния трудов процес по предоставяне на работната сила. Минималното задължително съдържание на договора е определено в [чл. 234, ал. 2 КТ](#), а ал.3 дава възможност страните да уговорят и допълнителни условия, свързани със задължението на работника или служителя да работи при работодателя за определен срок, както и каква отговорност се носи при неизпълнението на първото условие или при незавършване на обучението (решение №168/12.04.2010 г. по гр.д. №896/209 г. на ВКС, IV г.о.; решение 160/07.06.2011 г. по гр.д. №617/2010 г. на ВКС, IV г.о.; решение №171/15.10.2020 г. по гр.д. №171/2020 г. на ВКС, IV г.о. и други).

Не се възприемат доводите на въззивника, че от съда е допуснато смесване на трудово правни и облигационни отношения – същите са взаимно свързани. Както е посочено в решение №141/27.06.2022 г. по гр.д. №3429/21 г. на ВКС, IV г.о., страните могат да уговорят и други, непосочени в чл. 234, ал. 3 КТ условия в договора за повишаване на квалификацията и за преквалификация, вкл. неустойка за обезпечаване на вредите от неизпълнение на поето от работник или служител задължение да остане на работа при този работодател за определен срок, с оглед разпоредбите на чл. 9 ЗЗД и чл. 20а, ал. 1 ЗЗД. За разлика от договора за ученичество /чл. 230 КТ - чл. 232 КТ/, при договора за квалификация и преквалификация не е уреден по императивен начин размерът на обезщетението при неизпълнение на договора от страна на обучавания, т.е. във всеки конкретен случай договорът следва да се тълкува по правилото на чл. 20 ЗЗД, като се търси действителната воля на страните и клаузите се схващат в смисъла, който най-пълно съответства на целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. При неизпълнението на поети с договора по чл. 234, ал. 1 КТ задължения са приложими общите правила на гражданския закон относно отговорността за неизпълнение на договорите. В същият смисъл е и приетото в решение №510/31.07.2024 г. по гр.д. №1925/2023 г. на ВКС, III г.о., като е налице и богата съдебна практика.

Не се възприемат и доводите на жалбоподателката за недействителност на клаузата на чл.18.1 от трудов договор №2432/01.11.2018 г. Точно в обратната насока е трайната съдебна практика, включително и цитираната.

Не се възприема виждането, че се ограничава правото на труд – поетото задължение е за срок, който е нормативно определен, а в случая е и под предвидения. Не се установява и отказ от конституционно гарантирани права – работникът е сключил договор във връзка с повишаване на квалификацията си, като работодателят е съдействал за това. За положените от негови служители усилия и вложените разходи има право да очаква насрещна престация – на труд – за определен период от време. В случая не се касае за отговорност на служителя по КТ - пълна или ограничена, а за договорна отговорност, като са неприложими правилата на чл.203 – 212 КТ. В съдебната практика е направено и разграничение между причините за прекратяване на трудовия договор и отговорността на служителя за неустойка, като не се възприема и твърдението за противоречие на посочената клауза с добрите нрави.

Не следва да се обсъждат доводите, че въззвиваемата страна не е претърпяла имуществени вреди – такива не се и твърдят в исковата молба, не се претендират извършени разходи във връзка с обучението.

Не се възприемат и доводите за неизправност на въззвиваемото дружество поради сключване на безсрочен трудов договор с придобилия специалността, а не на срочен такъв за четири години, както и поради загубена акредитация.

Според представеното удостоверение от отдел „Следдипломно обучение“ при ***** К. е с удължен период на специализация до 15.09.2023 г. Не е ясна причината, поради която е удължен периода.

Със заповед №РД-17-180/28.10.2016 г. на Министъра на здравеопазването е определена на ***** акредитационна оценка за цялостна медицинска дейност отлична за срок от пет години, както и същата оценка на Отделение по физикална и рехабилитационна медицина. Със заповед №РД-01-295/05.05.2021 г. на Министъра на здравеопазването е одобрено въззвиваемото дружество да извършва дейност по следдипломно обучение на лица с професионална квалификация „*****“ по различни специалности, включително и физикална и рехабилитационна медицина за срок от 5 години. Не се установява прекъсване акредитацията на лечебното заведение, респективно – да е лишено от възможността да обучава специализанти. Ето защо не се възприема твърдението за загубена акредитация.

Относно сключването на безсрочен, а не – срочен - трудов договор – и това възражение се прие за неоснователно. Правата по двата вида договори за служителя са различни, като в случая жалбоподателката е поставена в по – благоприятна позиция. Сключването на срочен трудов

договор не би довело до различни последици. Нещо повече – не съществува пречка безсрочният трудов договор да се прекрати след изтичане на четиригодишния срок, за който се е ангажираа към работодателя.

Не се възприемат и доводите, че в последния трудов договор от 21.12.2023 г. не е инкорпорирана клаузата за неустойка – такава е уговорена в договор, сключен между страните, като именно въз основа на него е сключен и втория договор, а и по него се претендира неизпълнение. За последващия договор въззивникът е подал заявление във връзка с повишената си квалификация – придобитата специалност и в отговор на направеното искане е сключен трудов договор съобразно придобитата специалност.

Преценката за нищожност на [неустойката](#) поради накърняване на [добрите нрави](#) следва да се прави за всеки отделен случай към момента на сключване на договора, като могат да бъдат използвани някои от следните примерно изброени критерии – естеството им на парични или непарични и размерът на задълженията, които се обезпечават с [неустойка](#), дали изпълнението е обезпечено с други правни способности, вид на уговорената [неустойка](#) и на неизпълнението, съотношение на размера на уговорената [неустойка](#) и очакваните от неизпълнението вреди и други. [Неустойката](#) е нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ☐ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В случая се касае за договор за непарични задължения – практическо обучение за срок от 5 години в търговско дружество-работодател по време на срочен трудов договор на служител, срещу задължение на последния да работи в дружеството за срок от 4 години след успешно приключване на обучението. Уговореният срок за работа не надвишава максимално допустимия по чл. 234, ал. 3, т. 2 КТ. При изпълнено задължение за обучение от страна на работодателя, служителят е започнал изпълнение на поетото задължение, но го е изпълнил частично, и то за кратък период – 6 месеца и 16 дни - задължението не е изпълнено за 3 години, 5 месеца и 15 дни. Налице е частично неизпълнение на задължението на специализанта за работа при работодателя, като липсва друго договорено обезпечение освен предвидената [неустойка](#). Искът е основателен, неустойка се дължи и клаузата, с която е уговорена, не е нищожна.

Основателно е обаче възражението за прекомерност на неустойката. Както е посочено в определение №1548/27.03.2025 г. по гр.д. №4182/2024 г. на ВКС, III г.о., вземането за [неустойка](#) е по договор за придобиване на квалификация, при който обезпеченото право не е в паричен размер и няма паричен еквивалент, съответно с клаузата за [неустойка](#) се обезпечава интереса на работодателя да ползва повишените качества на работника, вследствие професионалната му квалификация за определен период от време. Както е разяснено в мотивите на Тълкувателно решение №1 от [15.06.2010](#) г. по тълк. д. №1/2009 г. на ВКС, ОСТК, [неустойката](#) е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /[чл. 9 33Д](#)/. С нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай, че не изпълни своите задължения, без

да е необходимо да се доказва размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Неустойката е винаги форма на договорна отговорност, а предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора и следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Прекомерността на неустойката не я прави a priori нищожна поради накърняване на добрите нрави и се преценява към момента на неизпълнение на договора, чрез съпоставяне с вече настъпилите от неизпълнението вреди.

Според решение №7/23.05.2018 г. по т.д. №2378/2016 г. на ВКС, ТК, II т.о., отговор на въпроса дължен ли е съдът да обсъди преценявайки предпоставките за приложение на чл.92 ал.2 ЗЗД за намаляване на неустойката поради прекомерност въпроса за действително претърпените вреди и техния размер произтича от самата разпоредба на чл.92 ал.2 пр.1 ЗЗД и от формираната по реда на чл.290 ГПК практика на ВКС относно предпоставките, при които съдът може да намали поради прекомерност уговорената неустойка. Според нея преценката следва да се прави при всеки конкретен случай с оглед съотношението между действителния размер на неустойката и претърпените от неизпълнението на договорно задължение вреди /В този смисъл решение № 223 от 19 април 2016 г. по т.д. № 3633/2014 г. на I т.о. на ВКС; решение № 65 от 14 април 2009 г. на ВКС по т.д. № 589/2008 г. на II т.о. на ВКС и др./. Съгласно мотивите към т. 3 на ТР № 1/2009 г. от 15 юни 2010 г. по ТД № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС прекомерността на неустойката се преценява към момента на неизпълнение на договора чрез съпоставяне с вече настъпилите от неизпълнението вреди. Съобразно цитираната съдебна практика, формирана по реда на чл.290 ГПК, намаляването не цели да установи пълна еквивалентност между неустойката и действително претърпените вреди. Изводът произтича от санкционните функции и обезпечителния характер на неустойката, чието предназначение е не само да обезщети кредитора за вредите от виновно неизпълнение на договорни задължения, но и да обезпечи точното изпълнение на поетите задължения и да накаже неизправната страна.

Видът на процесната договорна неустойка в размер на 48000 лв. или 1000 лв. месечно за уговорения срок от четири години, е в почти същия размер като договореното основно възнаграждение на К. по трудовия договор като лекар – специалист – ***** лв., което е и момента на неизпълнението. Следва да се съобрази и, че работодателят търпи вреди от процесното неизпълнение – разчитал е, че ще използва повишената квалификация на лекаря за определен период от време, поради което инвестираните за обучението време, организация, усилия на квалифициран персонал в предаването на знания и умения съставляват имуществена загуба. В

настоящия случай въззивният съд намира, че обезщетение в размер на 200 лв. месечно (около 32% от договореното възнаграждение на специализанта към момента на сключване на договора в размер на 620 лв., което е приблизително трикратния размер на законната лихва върху това възнаграждение, предвидено в трудовия договор, определена от ОЛП на БНБ +10%) ще обезщети напълно работодателя. Вредата се определя към момента на неизпълнението, отчитайки промяната и в обществено – икономическите условия, но размерът на неустойката все пак следва да се съобрази и с момента на сключване на договора. Определянето на по – висок размер на неустойката при липса на други вреди би довело до неоснователно обогатяване на работодателя. Дължимата неустойка за периода на неизпълнение – 41 месеца и 15 дни е в размер на ***** лв.

Претенцията обаче е за заплащане на сумата от 2500 лв. Предявеният частичен иск е основателен и доказан в пълния предявен размер. Като е достигнал до същия краен резултат, съставът на районния съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да се потвърди, с конкретизиране размера на целия иск според въззивния състав.

Разноски са поискани от страните, но се дължат единствено на въззиваемата страна, с оглед изхода на делото. Представени са доказателства за заплатено такова в размер на 4050 лв., което значително надвишава цената на иска – предмет на настоящето производство, като своевременно е направено възражение за прекомерност от пълномощника на насрещната страна. Същото е основателно. Следва да се определи възнаграждение на пълномощника в размер на 550 лв., съобразено с цената на иска, фактическата и правна сложност на делото, факта, че разглеждането е приключило само в едно заседание. Съображенията на съда за определяне на този размер са идентични с изложените по отношение на частната жалба. Размерът е и справедлив, доколкото жалбоподателката е представила доказателства за заплатено възнаграждение в по – висок размер.

По отношение на частната жалба:

Същата е процесуално допустима, а разгледана по същество – неоснователна.

За да постанови атакуваното определение, първоинстанционният съд е приел, че с постановеното по делото решение №2190/07.05.2025 г. е уважен изцяло предявения от ищеца против ответницата частичен иск, като е осъдена да му заплати сумата 2500 лева – част от обща претенция за обезщетение, имащо характер на неустойка по чл.18.1 от сключения между страните трудов договор № 2432/01.11.2018 г. за следдипломно обучение на специалисти в системата здравеопазването. Присъдени са и направените разноски за производството по делото в размер общо на 500 лева, от които 100 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева от платеното от ищеца на пълномощника му адвокатско възнаграждение в размер на 4050 лева. Съдът е приел, че предвид обстоятелството, че искът е предявен

като частичен, платеното адвокатско възнаграждение от ищеца на пълномощника му в размер на 4050 лева се явява прекомерно спрямо уважения размер на частичния иск, поради което и предвид направеното от ответницата възражение за прекомерност на същото, което съдът е приел за основателно, е намалил размера на адвокатското възнаграждение до минималния размер по Наредба № 1 на ВАдв.С. Намерил е, че размерът на разноските за адвокатско възнаграждение, присъден в полза на ищеца, е правилно определен, а молбата за увеличаване му се явява неоснователна, като я е оставил без уважение.

От частния жалбоподател се акцентира, че в случая намира приложение чл.2, ал.7 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа. Нормата според настоящия състав намира приложение в отношенията между адвоката и клиента, но не и по отношение на насрещната страна на спора. В случая се прилага правилото на чл.78, ал.1 от ГПК – заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплаща от ответника **съразмерно с уважената част от иска**. Касае се за нормативен акт от по – висока степен, като следва да се приложат разпоредбите на закона (ГПК), а не – подзаконовия акт (наредбата). Ето защо не се възприемат доводите на частния жалбоподател, че следва да се присъди възнаграждението изцяло. Жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Воден от гореизложеното, Пловдивският окръжен съд, V граждански състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №2190/07.05.2025 година, постановено по гражданско дело №18931/2024 година на Пловдивския районен съд, VIII граждански състав, с което е осъдена Х. С. К., ЕГН *****, да заплати на *****, сумата от **2500** лева - част от обща претенция в размер 42500 лева, **след уважено възражение за прекомерност на неустойката в размер на 8 300 (осем хиляди и триста) лева**, представляваща обезщетение, имащо характер на неустойка по член 18.1 от сключения между страните трудов договор №2432/01.11.2018 година за следдипломно обучение на специалисти в системата на здравеопазването, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.11.2024 година до окончателното изплащане, както и направените разноски за производството по делото в размер на 500 лв.

ПОТВЪРЖДАВА определение №8357/27.06.2025 година, постановено по гражданско дело №18931/2024 година по описа на Пловдивски районен съд, VIII граждански състав.

ОСЪЖДА Х. С. К., ЕГН *****, от град *****, да заплати на *****, направените разноски за въззивното производство в размер

на 550 (петстотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____